

И по цѣлото царство се разнесло, че всичкитѣ мждреци трѣбва да се събератъ въ палата. Мждрецитѣ били малко, но всички били важни и строги хора.

— Научете ме на всичко, каквото знаете, казала имъ царкинята.

Тѣ седнали около нея и отначало мълчали. После взели да се прѣпиратъ, кой да почне най-напрѣдъ да я учи. Най-сетнѣ единъ мждрецъ казалъ:

— За да бждешъ умна, ти трѣбва да знаешъ, дѣ живѣшъ, какво има надъ тебе и около тебе. — Ти живѣшъ на земята. Надъ тебе има небе, слънце и звѣзди. Около тебе пѣкъ има растения, животни и хора. И тъй, всичко това ти трѣбва да знаешъ на прѣсти.

Другъ единъ мждрецъ прибавилъ:

— Трѣбва още да знаешъ, какво има вътрѣ въ насъ, — душата.

А трети мждрецъ завършилъ:

— Най-добрѣ трѣбва да познавашъ и вѣрвашъ на тогова, който е създалъ и небето, и земята, и животнитѣ, и нашата душа.

Слѣдъ това мждрецитѣ дали на царкинята много книги и ѝ казали: „чети!“ Царкинята почнала да чете денемъ и нощемъ. Когато прочела всичко, почнала да пѣе весели пѣсни, цѣлиятъ палатъ я слушалъ и се зарадвалъ.

— Лельо, лельо, азъ всичко сега зная! — казвала царкинята и скачала отъ радостъ.

Повикала тя слугитѣ и имъ заповѣдала да кажатъ на цѣлия народъ, на другия день всички да се събератъ на градския мегданъ и да послушатъ, какъ тя ще приказва съ умнитѣ хора.

На другия день на мегдана имало много хора. Всички искали да чуятъ, какво ще приказва царкинята „Червено цвѣтенце“. Дошли и мждрецитѣ съ бѣли до поясъ бради и седнали на голѣми кресла. Дошла и малката царкиня съ червена дрешка, съ червени чорапи и червени пантофки.

Всички мълкнали. Царкинята приказвала умно, всички слушали и се чудѣли. Когато тя свършила,